WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 2 kwietnia 2009 r.*

W sprawie C-459/07

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Graz (Austria) postanowieniem z dnia 20 września 2007 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 9 października 2007 r., w postępowaniu

Veli Elshani

przeciwko

Hauptzollamt Linz,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: A. Rosas, prezes izby, J. Klučka, U. Lõhmus (sprawozdawca), P. Lindh i A. Arabadjiev, sędziowie,

* Język postępowania: niemiecki.

rzecznik generalny: P. Mengozzi,
sekretarz: B. Fülöp, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 24 września 2008 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu rządu austriackiego przez C. Pesendorfer, działającą w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu rządu duńskiego przez B. Weis Fogh, działającą w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu rządu polskiego przez M. Dowgielewicza, działającego w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu rządu fińskiego przez J. Heliskoskiego, działającego w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez S. Schønberga oraz M. Šimerdovą, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez M. Núñez-Müller, Rechtsanwalt,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 4 listopada 2008 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 202 i art. 233 akapit pierwszy lit. d) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1), zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 2700/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2000 r. (Dz.U. L 311, s. 17) (zwanego dalej „kodeksem celnym").

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy V. Elshanim a Hauptzollamt Linz (głównym urzędem celnym w Linzu, zwanym dalej „Hauptzollamt"), mającego za przedmiot powstanie oraz wygaśnięcie długu celnego.

Ramy prawne

3 Zgodnie z art. 4 kodeksu celnego:

„Użyte w niniejszym kodeksie określenia oznaczają:

[…]

19) »przedstawienie towarów organom celnym« oznacza zawiadomienie organów celnych, w wymaganej formie, o dostarczeniu towarów do urzędu celnego albo do innego miejsca wyznaczonego lub uznanego przez organy celne;

[…]”.

4 Zgodnie z art. 38 kodeksu celnego:

„1. Towary wprowadzane na obszar celny Wspólnoty zostają bezzwłocznie przewiezione przez osobę, która dokonała wprowadzenia, trasą określoną przez organy celne i zgodnie z ich instrukcjami:

a) do urzędu celnego wyznaczonego przez organy celne albo w inne miejsce wyznaczone lub uznane przez te organy;

[…]

2. Każda osoba przejmująca odpowiedzialność za przewóz towarów po ich wprowadzeniu na obszar celny Wspólnoty, w szczególności w wyniku przeładunku, staje się odpowiedzialna za wykonanie zobowiązania określonego w ust. 1.

[…]”.

5 Artykuł 40 kodeksu celnego stanowi:

„Towary, które zgodnie z art. 38 ust. 1 lit. a) zostały dostarczone do urzędu celnego albo miejsca wyznaczonego lub uznanego przez organy celne, zostają przedstawione organom celnym przez osobę, która wprowadziła je na obszar celny Wspólnoty, lub, w zależności od przypadku, przez osobę, która przejęła odpowiedzialność za przewóz towarów po ich wprowadzeniu”.

6 Artykuł 202 kodeksu celnego ma brzmienie następujące:

„1. Dług celny w przywozie powstaje w wyniku:

a) nielegalnego wprowadzenia na obszar celny Wspólnoty towaru podlegającego należnościom przywozowym;

[…]

Nielegalnym wprowadzeniem towaru w rozumieniu niniejszego artykułu jest każde wprowadzenie dokonane z naruszeniem przepisów art. 38–41 i art. 177 tiret drugie.

2. Dług celny powstaje z chwilą nielegalnego wprowadzenia towaru.

3. Dłużnikami są:

— osoba, która dokonała nielegalnego wprowadzenia,

[…]”.

7 Artykuł 203 kodeksu celnego stanowi:

„1. Dług celny w przywozie powstaje w wyniku:

— usunięcia spod dozoru celnego towaru podlegającego należnościom przywozowym.

2. Dług celny powstaje z chwilą usunięcia towaru spod dozoru celnego.

[…]”.

8 Artykuł 233 kodeksu celnego ma brzmienie następujące:

„Bez uszczerbku dla obowiązujących przepisów dotyczących przedawnienia długu celnego, jak również odnoszących się do niepokrycia długu celnego w przypadku niewypłacalności dłużnika stwierdzonej drogą sądową, dług celny wygasa:

a) przez uiszczenie kwoty należności;

b) przez umorzenie kwoty należności;

c) jeżeli wobec towarów zgłoszonych do procedury celnej określającej obowiązek uiszczenia należności:

— zgłoszenie celne zostało unieważnione,

— jeżeli towary przed ich zwolnieniem zostały zajęte i równocześnie lub w późniejszym terminie orzeczono ich przepadek bądź zostały zniszczone na polecenie organów celnych, zostały zniszczone lub stały się przedmiotem zrzeczenia zgodnie z art. 182, bądź zostały zniszczone lub nieodwracalnie utracone ze względu na ich charakter lub w wyniku nieprzewidzianych okoliczności bądź działania siły wyższej;

d) jeżeli towary, wobec których w przypadkach określonych w art. 202 powstał dług celny, zostały zajęte przy nielegalnym wprowadzaniu i równocześnie lub w późniejszym terminie orzeczono ich przepadek.

Jednakże w przypadku zajęcia i orzeczenia przepadku, dla celów przepisów prawa karnego mającego zastosowanie wobec naruszeń przepisów celnych, dług celny uważa się za niewygasły, w przypadku gdy prawo karne państwa członkowskiego przewiduje, że należności celne są podstawą do określania sankcji lub że istnienie długu celnego stanowi podstawę do wszczęcia postępowania karnego".

9 W odniesieniu do wprowadzania towarów do Wspólnoty, zgodnie z art. 163 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia nr 2913/92 (Dz.U. L 253, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2787/2000 z dnia 15 grudnia 2000 r. (Dz.U. L 330, s. 1):

„1. Do celów art. 32 ust. 1 lit. e) i art. 33 lit. a) kodeksu [celnego] za miejsce wprowadzenia na obszar celny Wspólnoty uważa się:

[…]

c) dla towarów przewożonych koleją, wodną drogą śródlądową lub transportem drogowym, miejsce pierwszego urzędu celnego;

[…]”.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

10 Z akt sprawy przedłożonych Trybunałowi wynika, iż żandarmeria kraju związkowego Górna Austria prowadziła podsłuchy telefoniczne w rejonie miejscowości Eferding w związku z przemytem papierosów. W trakcie tych czynności powstało podejrzenie, iż V. Elshani oraz jego brat przemycają papierosy z Kosowa do Austrii w dwóch autokarach.

11 Dzięki kontroli rozmów telefonicznych, w dniu 21 maja 2001 r. ujęto V. Elshaniego w pobliżu miasta Wels (Austria), w jednym z autokarów, w którego środkowym korytarzu ukrytych było 150 kartonów papierosów. Nastąpiło to jeszcze przed dotarciem autokaru do miejscowości Eferding, stanowiącej jego miejsce przeznaczenia. Papierosy zostały zajęte przez austriackie organy celne, a następnie orzeczono ich przepadek i zniszczono je pod nadzorem urzędowym.

12 W postępowaniu przed sądem krajowym skarżącego uznano za odpowiedzialnego za dług celny powstały w okresie pomiędzy dniem 19 maja 2001 r. a dniem 21 maja 2001 r. Dokładna data powstania długu celnego zależy od tego, kiedy w przypadku określonej trasy z Kosowa przez Albanię do Brindisi (Włochy), a następnie do Austrii, wspomniane kartony papierosów zostały nielegalnie wprowadzone na obszar celny Wspólnoty.

13 Decyzją z dnia 13 listopada 2002 r. Hauptzollamt Linz zobowiązał skarżącego do uiszczenia przywozowych należności celnych za wspomniane kartony papierosów w wysokości 961,46 EUR.

14 Skarżący wniósł odwołanie od powyższej decyzji w dniu 13 grudnia 2002 r. Decyzją z dnia 7 lipca 2003 r. Hauptzollamt oddalił odwołanie jako bezzasadne.

15 Rozpatrując skargę wniesioną przez V. Elshaniego od tej ostatniej decyzji, Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Graz (niezależna izba skarbowa, oddział zamiejscowy w Grazu) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Zważywszy, iż przesłanka wygaśnięcia [długu celnego], o której mowa w art. 233 akapit pierwszy lit. d) […] kodeks[u] celn[ego] […], nie odnosi się do momentu powstania długu celnego, lecz do okresu po powstaniu długu celnego, gdyż odnosi się do długu celnego, który »powstał« w przypadkach określonych w art. 202 kodeksu celnego, czy wyrażenie »przy nielegalnym wprowadzaniu« w rozumieniu art. 233 akapit pierwszy lit. d) kodeksu celnego należy interpretować w taki sposób, że:

— wprowadzanie na obszar celny Wspólnoty towaru, co do którego powstał dług celny na podstawie art. 202 kodeksu celnego, kończy się już z chwilą jego wprowadzenia do granicznego urzędu celnego lub na inne, wskazane przez urząd celny miejsce, najpóźniej jednak z chwilą opuszczenia granicznego urzędu celnego lub innego wskazanego miejsca, ponieważ towar znalazł się tym samym wewnątrz obszaru celnego, tak że zajęcie i przepadek towarów dokonane po tym okresie nie prowadzą już do wygaśnięcia długu celnego,

lub tak interpretować, że:

— wprowadzanie na obszar celny Wspólnoty towaru, co do którego powstał dług celny na podstawie art. 202 kodeksu celnego, z gospodarczego punktu widzenia trwa tak długo, jak długo jest on transportowany w ramach jednolitego procesu

związanego z wprowadzaniem towaru na obszar celny, a więc dopóki towar będący na obszarze celnym nie dotarł jeszcze do pierwszego miejsca przeznaczenia i nie został tam złożony, w związku z czym zajęcie i przepadek towarów dokonane do tego czasu prowadzą do wygaśnięcia długu celnego?

2) Zważywszy, że w przypadku nielegalnego zachowania w rozumieniu art. 202 kodeksu celnego, które zostało ujawnione przy wprowadzaniu, dług celny obligatoryjnie wygasa i że zajęcie towarów bezpośrednio podczas usuwania spod dozoru celnego, jako zachowanie nielegalne w rozumieniu art. 203 kodeksu celnego, nie prowadzi do natychmiastowego wygaśnięcia długu celnego, czy art. 233 akapit pierwszy lit. d) kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że wygaśnięcie długu celnego wyraźnie ograniczone do przypadków powstania długu celnego na mocy art. 202 kodeksu celnego jest mimo to zgodne z nakazem równego traktowania nielegalnego zachowania?".

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

16 Pytanie to dotyczy w istocie kwestii, czy art. 202 oraz art. 233 akapit pierwszy lit. d) kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że zajęcie towarów wprowadzonych nielegalnie na obszar celny Wspólnoty powoduje wygaśnięcie długu celnego jedynie wówczas, gdy zajęcie nastąpi przed tym, jak towary opuszczą urząd celny, czy też następuje to także wówczas, gdy zajęcie nastąpi później, w czasie transportu towarów, ale zanim towary dotrą do pierwszego miejsca przeznaczenia.

17 Rząd austriacki jest zdania, iż wyrażenie „przy nielegalnym wprowadzaniu" zawarte w art. 233 akapit pierwszy lit. d) kodeksu celnego stanowi niezależne pojęcie obejmujące okres, którego nie należy mylić z wprowadzeniem towarów na obszar celny jako takim, które następuje z chwilą przekroczenia granicy.

18 Według rządów austriackiego i fińskiego, wprowadzanie towarów, co do których powstał dług celny zgodnie z art. 202 kodeksu celnego, trwa, z punktu widzenia gospodarczego, tak długo, jak długo trwa ich transport, który uważany jest za proces jednolity, a więc aż do momentu, gdy towary dotrą do pierwszego miejsca przeznaczenia; w związku z tym aż do tej chwili zajęcie oraz orzeczenie przepadku towarów wciąż wywołuje skutek w postaci wygaśnięcia długu celnego. Wykładnia ta zgodna jest z funkcją gospodarczą oraz celem ceł, które wymagają, by dług celny wygasł z chwilą, gdy nielegalnie wprowadzone towary zostaną zajęte i zostanie względem nich orzeczony przepadek, zanim wejdą do obrotu gospodarczego.

19 W tym względzie należy zauważyć, że wprowadzanie towarów na obszar celny Wspólnoty, które uregulowane jest w szczególności przez przepisy art. 37–57 kodeksu celnego, mające zastosowanie do towarów wprowadzanych na ten obszar, zanim otrzymają określone przeznaczenie celne, kończy się, w wypadku wprowadzania drogą lądową, z chwilą przekroczenia granicy przez te towary, oraz że pojęcie to nie jest tożsame z pojęciem „nielegalnego wprowadzenia" w rozumieniu art. 202 kodeksu celnego.

20 Z brzmienia art. 202 ust. 1 kodeksu celnego wyraźnie wynika, iż „nielegalne wprowadzenie" w rozumieniu tego przepisu oznacza w szczególności każde wprowadzenie z naruszeniem przepisów art. 38–41 tego kodeksu.

21 Trybunał orzekł, iż nielegalnym wprowadzaniem jest przywóz towarów z pominięciem kolejnych etapów procedury przewidzianych w kodeksie celnym. Po pierwsze, zgodnie z art. 38 ust. 1 kodeksu, towary wprowadzane na obszar celny Wspólnoty powinny zostać bezzwłocznie przewiezione do wyznaczonego urzędu celnego albo do wolnego

obszaru celnego. Po drugie, zgodnie z art. 40 tegoż kodeksu, towary, które zostały dostarczone do urzędu celnego, powinny zostać przedstawione organom celnym. Przedstawienie towarów organom celnym określone zostało w art. 4 pkt 19 kodeksu jako zawiadomienie organów celnych, w wymaganej formie, o dostarczeniu towarów do urzędu celnego albo do innego miejsca wyznaczonego lub uznanego przez organy celne (wyrok z dnia 3 marca 2005 r. w sprawie C-195/03 Papismedov i in., Zb.Orz. s. I-1667, pkt 26).

22 Z brzmienia przywołanych wyżej przepisów art. 38–41 kodeksu celnego wynika, że aby towar mógł być uznany za legalnie wprowadzony na obszar celny Wspólnoty, należy, po dokonaniu jego przywozu, przewieźć go do wyznaczonego urzędu celnego albo do wolnego obszaru celnego i przedstawić organom celnym. Ten ostatni obowiązek, ciążący na osobie, która dokonuje wprowadzenia, lub osobie odpowiedzialnej za transport, przewidziany został po to, by organy celne nie tylko wiedziały, że towar został przywieziony, lecz również były w posiadaniu stosownych danych na temat rodzaju danego artykułu czy produktu, a także znały ilość przywiezionego towaru. Te właśnie informacje umożliwiają prawidłową identyfikację towarów dla potrzeb klasyfikacji taryfowej i, w stosownych przypadkach, dla potrzeb naliczenia należności celnych przywozowych (ww. wyrok w sprawie Papismedov i in., pkt 27).

23 W tym względzie Trybunał orzekł, że jak wynika to z brzmienia i systematyki art. 4 pkt 19, art. 38 ust. 1 i art. 40 kodeksu celnego, wszelkie towary wprowadzane na obszar celny Wspólnoty powinny zostać przedstawione organom celnym. Nie zwalnia z tego obowiązku okoliczność, iż określone towary zostały ukryte w tajnych schowkach w pojeździe, w którym były przewożone (wyrok z dnia 4 marca 2004 r. w połączonych sprawach C-238/02 i C-246/02 Viluckas i Jonusas, Rec. s. I–2141, pkt 22).

24 Należy dodać, iż jak jasno wynika z art. 163 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 2454/93, zmienionego rozporządzeniem nr 2787/2000, dla potrzeb ustalania wartości celnej przywożonych towarów, „miejscem wprowadzenia na obszar celny Wspólnoty" jest, w wypadku towarów przewożonych drogą lądową, miejsce położenia pierwszego urzędu celnego.

25 Wynika stąd, jak trafnie podnosi Komisja Wspólnot Europejskich, iż nielegalne wprowadzenie towarów zostaje dokonane z chwilą, gdy towary te miną pierwszy urząd celny położony wewnątrz obszaru celnego Wspólnoty bez przedstawiania tych towarów organom celnym.

26 W konsekwencji należy przyjąć, iż „nielegalne wprowadzenie" towarów na obszar celny Wspólnoty w rozumieniu art. 202 wspólnotowego kodeksu celnego ma miejsce w sytuacji, gdy po przekroczeniu zewnętrznej granicy Wspólnoty towary te znajdują się na tym obszarze celnym poza pierwszym urzędem celnym i nie zostały do tego urzędu dostarczone ani przedstawione organom celnym, ze skutkiem, iż organy celne nie zostały powiadomione o wprowadzeniu tych towarów przez osoby odpowiedzialne za spełnienie tego obowiązku.

27 Z brzmienia art. 202 ust. 2 i 3 kodeksu celnego wynika, iż przywóz towarów na obszar celny Wspólnoty, dokonany w okolicznościach opisanych w punkcie poprzedzającym, skutkuje powstaniem długu celnego między innymi po stronie osoby, która dokonała tego przywozu w chwili nielegalnego wprowadzenia, tj. w czasie, gdy nie ulega wątpliwości, iż formalności, określone między innymi w art. 38–41 kodeksu celnego, nie zostały dopełnione. Zatem nielegalne wprowadzenie i powstanie długu następują równocześnie.

28 Ponieważ zajęcie towarów po ich nielegalnym wprowadzeniu oraz ich równoczesny lub późniejszy przepadek prowadzą, zgodnie z art. 233 akapit pierwszy lit. d) kodeksu celnego, do wygaśnięcia długu celnego, wyłania się zagadnienie, kiedy powinno nastąpić zajęcie, by spowodować zwolnienie z długu.

29 Należy stwierdzić, że celem wygaśnięcia długu celnego, o którym mowa w art. 233 akapit pierwszy lit. d) kodeksu celnego, jest uniknięcie nałożenia cła, w przypadku gdy

towar, jakkolwiek nielegalnie wprowadzony na obszar Wspólnoty, nie mógł jednak zostać wprowadzony do obrotu, wobec czego nie stanowi zagrożenia konkurencyjnego dla towarów wspólnotowych.

30 Na gruncie kodeksu celnego, zajęcie i przepadek towarów po ich nielegalnym wprowadzeniu, o których mowa w art. 233 akapit pierwszy lit. d) tego kodeksu, stanowi przyczynę wygaśnięcia długu celnego, która powinna podlegać wykładni ścisłej; to samo dotyczy sytuacji, o których mowa w art. 233 lit. a)–c), tj. uiszczenia kwoty należności, umorzenia kwoty należności, unieważnienia zgłoszenia celnego, a także zajęcia wraz z orzeczeniem przepadku, zniszczenia, zrzeczenia się lub nieodwracalnej utraty zgłoszonych uprzednio towarów, jeżeli mają miejsce przed ich zwolnieniem.

31 Powyższa analiza znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Trybunału, który w wyroku z dnia 14 listopada 2002 r. w sprawie C-112/01 SPKR, Rec. s. I-10655, pkt 31 orzekł, iż art. 233 kodeksu celnego odpowiada potrzebie ochrony środków własnych Wspólnoty; celu tego nie może podważać tworzenie nowych podstaw wygaśnięcia długu celnego. Jest to tym bardziej konieczne przy określaniu chwili, w której musi nastąpić zajęcie towarów, które może spowodować wygaśnięcie długu celnego w odniesieniu do tych towarów.

32 Należy w tym względzie zauważyć, iż obecność na obszarze celnym Wspólnoty nielegalnie wprowadzonych towarów samo przez się tworzy znaczące ryzyko, iż towary te zostaną w końcu wprowadzone do obrotu gospodarczego państw członkowskich i że z chwilą, gdy towary te miną rejon, w którym znajduje się pierwszy urząd celny położony wewnątrz obszaru celnego, prawdopodobieństwo, że organy celne, dzięki zbiegowi okoliczności, ujawnią towary w wyniku wyrywkowych kontroli, ulega zmniejszeniu.

33 Organy celne najskuteczniej mogą sprawować ścisły nadzór nad wprowadzaniem towarów na obszar celny Wspólnoty, działając w urzędach celnych, strategicznie położonych przy miejscach wejścia położonych wzdłuż zewnętrznych granic, mając na

celu zapobieganie zarówno nieuczciwej konkurencji, która dotyka producentów wspólnotowych, jak i utracie wpływów fiskalnych, która wiąże się z przemytem.

34 Wynika stąd, iż zajęcie towarów, wprowadzanych na obszar celny Wspólnoty z naruszeniem formalności, określonych w art. 38–41 kodeksu celnego, które ma miejsce za miejscem położenia pierwszego urzędu celnego na tym obszarze i które w praktyce odbywa się przypadkowo, nie może prowadzić do wygaśnięcia długu celnego na podstawie art. 233 akapit pierwszy lit. d) kodeksu celnego.

35 Rząd fiński twierdzi, iż taka wykładnia art. 233 akapit pierwszy lit. d) kodeksu celnego narusza zasadę równego traktowania w zakresie, w jakim osoby, które dopuściły się nielegalnego wprowadzenia towarów w rozumieniu art. 202 kodeksu celnego, znalazłyby się w odmiennej sytuacji w zależności od tego, czy ich zachowanie zostanie wykryte w granicznym urzędzie celnym, czy też poza nim.

36 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem dyskryminacja polega na stosowaniu różnych reguł w porównywalnych sytuacjach lub też na stosowaniu tej samej reguły w odmiennych sytuacjach (zob. wyrok z dnia 22 grudnia 2008 r. w sprawie C-282/07 Truck Center, Zb.Orz. s. I-10767, pkt 37 oraz przytoczone tam orzecznictwo).

37 W tym względzie należy wskazać, iż różnica w traktowaniu, wynikająca z art. 233 akapit pierwszy lit. d) kodeksu celnego w odniesieniu do wygaśnięcia długu celnego, zależna od tego, czy nielegalnie wprowadzone towary zostaną zajęte w toku ich wprowadzania, czy też później, dotyczy dwóch sytuacji, których, jak wynika to wyraźnie z pkt 32 i 33 niniejszego wyroku, nie można ze sobą obiektywnie porównywać w odniesieniu do ryzyka, jakie dla interesów Wspólnoty niesie ze sobą obecność tych towarów na jej obszarze celnym.

38 W świetle powyższych rozważań, na pierwsze pytanie przedstawione przez sąd krajowy należy udzielić odpowiedzi, iż art. 202 i art. 233 akapit pierwszy lit. d) kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że zajęcie towarów nielegalnie wprowadzonych na obszar celny Wspólnoty powoduje wygaśnięcie długu celnego tylko wówczas, gdy zajęcie to następuje, zanim towary miną pierwszy urząd celny położony na tym obszarze.

W przedmiocie pytania drugiego

39 Drugie pytanie prejudycjalne dotyczy w istocie zagadnienia, czy art. 233 akapit pierwszy lit. d) kodeksu celnego narusza zasadę równego traktowania z uwagi na fakt, iż ogranicza wygaśnięcie długu celnego do sytuacji, w której towary zostały zajęte po ich nielegalnym wprowadzeniu, wykluczając równocześnie sytuację, w której zajęcie następuje w innych wypadkach bezprawnego zachowania, np. w wypadku usunięcia towaru spod dozoru celnego, o którym mowa w art. 203 kodeksu celnego.

40 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, wyłącznie do sądu krajowego, przed którym toczy się spór i który wobec tego musi przyjąć na siebie odpowiedzialność za wydane orzeczenie, należy ocena, w świetle konkretnych okoliczności sprawy, zarówno niezbędności orzeczenia prejudycjalnego do wydania wyroku, jak i istotnego charakteru pytań skierowanych do Trybunału (zob. wyrok z dnia 15 czerwca 2006 r. w sprawie C-466/04 Acereda Herrera, Zb.Orz. s. I-5341, pkt 47 oraz przytoczone tam orzecznictwo).

41 Niemniej jednak Trybunał ocenił, że nie może udzielić odpowiedzi na zadane przez sąd krajowy pytanie, gdy oczywiste jest, że żądana wykładnia lub ocena ważności normy wspólnotowej, będąca przedmiotem pytania prejudycjalnego, w sposób oczywisty nie ma żadnego związku ze stanem faktycznym lub przedmiotem sporu w postępowaniu przed sądem krajowym, lub też gdy problem ma charakter hipotetyczny albo gdy Trybunał nie posiada wiedzy na temat okoliczności faktycznych lub prawnych niezbędnej aby odpowiedzieć na postawione mu pytania w użyteczny sposób (zob. ww. wyrok w sprawie Acereda Herrera, pkt 48).

42 Uzasadnieniem zwrócenia się z pytaniem prejudycjalnym nie jest bowiem zamiar uzyskania doradczych opinii w odniesieniu do pytań o charakterze ogólnym czy hipotetycznym, lecz potrzeba związana nierozerwalnie z rzeczywistym rozstrzygnięciem sporu (zob. wyrok z dnia 12 marca 1998 r. w sprawie C-314/96 Djabali, Rec. s. I-1149, pkt 19 oraz ww. wyrok w sprawie Acereda Herrera, pkt 49).

43 W niniejszej sprawie, jak wynika to już z samego brzmienia drugiego pytania prejudycjalnego oraz z uzasadnienia postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym sporządzonego przez sąd krajowy, pytanie to zmierza do poddania ocenie Trybunału ważności art. 233 akapit pierwszy lit. d) kodeksu celnego z tego względu, iż przepis ten nie przewiduje wygaśnięcia długu celnego także w okolicznościach, o których mowa w art. 203 kodeksu celnego, tj. w wypadku usunięcia towaru spod dozoru celnego, co miałoby stanowić naruszenie zasady równego traktowania.

44 Tymczasem z postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym oraz z uwag przedstawionych Trybunałowi wynika, iż usunięcie towarów spod nadzoru celnego, o którym mowa w art. 203 kodeksu celnego, jako zdarzenie powodujące powstanie długu celnego, nie stanowi przedmiotu postępowania przed sądem krajowym.

45 Należy wobec tego stwierdzić, zgodnie ze stanowiskiem zajętym przez rząd austriacki oraz przez Komisję w przedstawionych przez nich uwagach, iż pytanie to w sposób oczywisty pozbawione jest związku z przedmiotem sporu przed sądem krajowym, który to spór dotyczy długu powstałego zgodnie z art. 202 kodeksu celnego na skutek nielegalnego wprowadzenia towarów na obszar celny Wspólnoty.

46 Z uwagi na powyższe, nie ma potrzeby odpowiadać na pytanie drugie.

W przedmiocie kosztów

47 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

1) **Artykuł 202 i art. 233 akapit pierwszy lit. d) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 2700/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2000 r., należy interpretować w ten sposób, że zajęcie towarów nielegalnie wprowadzonych na obszar celny Wspólnoty powoduje wygaśnięcie długu celnego tylko wówczas, gdy zajęcie to następuje, zanim towary miną pierwszy urząd celny położony na tym obszarze.**

2) **Nie ma potrzeby odpowiadać na pytanie drugie.**

Podpisy